

LIBRIS

Wegener își deschise fermoarul pantalonilor raiati, își scoase penisul ținându-l între două degete și se relaxă. Timp de câteva secunde fu liniște deplină, după care urina fierbinte începu să răpăie în rafale pe frunzișul uscat: abia ce seca un șuvoi și îi urma altul, se înălța boltind aburit și apoi își pierdea din putere, făcând loc următorului val. Wegener își desfăcu și mai mult picioarele și continuă să numere: pentru a zecea, a unsprezecea, a douăsprezecea oară la rând șuvoiul subțire se înălță, se încovoie și pieri, întrerupt brusc, transformându-se într-un picurat.

Cine se îndepărtează de la locul faptei să facă bine și să nu vină înapoi cu pantofii pișaiți, obișnuia să spună Früchtl pe vremuri, fără să reușească să își urmeze propriul sfat; dacă măcar nu ar fi spus nimic înainte, nu i-ar fi observat nimeni pantofii după aceea.

Wegener își lăsă capul pe spate. Privi țintă în noapte. Învelișul metalic al conductei de gaz strălucea în lumina lunii, o dungă argintie care se pierdea în stânga și-n dreapta printre trunchiurile copacilor. Dunga asta ar continua să lucească dacă ai urma-o, dacă ai rămâne mereu la aceeași distanță de conducta de gaz, iar lumina lunii ar cădea pe tablă dintr-un unghi potrivit, printr-un labirint spălăcit, format din stejari și din pilonii de beton ai viaductului, preț de kilometri întregi, peste pământul foșnitor, plin de frunze, până la granița dintre sectoare.

Țeava asta îți luminează și acum drumul spre vest, se gândi Wegener, țeava asta e firul gros al Ariadnei în plin socialism. Zâmbi. Cei de-acolo de sus ar clătina din cap auzind aceste cuvinte și ar spune: mă rog, dacă privești lucrurile superficial; dar dacă te uiți cu

atenție, n-ai cum să nu observi că țeava luminează de fapt drumul spre est, până în lăuntru Uniunii Socialiste, până la munții Ural, ba chiar până în Siberia, ceea ce este o diferență considerabilă, la drept vorbind, doar gazul merge spre vest, nimic altceva.

Wegener își scutură penisul, îl împinse la loc în pantaloni și trase fermoarul. În adâncul pădurii se aprinseră reflectoarele celor de la criminalistică, pete strălucitoare, despicate de trunchiurile copacilor, pete care deveneau tot mai multe și care creșteau cu repeziciune unindu-se într-o singură pată mare, spre care se îndrepta el acum, pe jumătate orbit, ca spre lumina de la capătul unui tunel lipsit de lumină, împiedicându-se de crengi și de tufșuri, până când văzu destul de bine încât să arunce o privire spre pantofi: două pete pe dreptul, una pe stângul.

Opt reflectoare instalaseră Lienecke și oamenii lui, câte patru pe fiecare parte a conductei care acum nu mai strălucea argintie, ci se arăta pătată și acoperită de mușchi; era cea mai mare dintre căile de aprovizionare care, ponosite și multe la număr, tăiau Germania de Est în felii tot mai subțiri. În spatele panglicii fluturânde, reprezentantul Ministerului Energiei și agenții din subordinea lui împietriseră de mult în rolul privitorilor plictisiți. Lângă ei bâzâia generatorul suit pe suport, cabluri roșii șerpuiiau pe deal în sus, ca niște urme uscate de sânge prin iarbă. Lienecke împărți cutii întregi de saci pentru gunoi. Asistenții începură să adune frunzele cu grebla și să le vâre în saci cu atâta zel, de parcă Biroul Politic ar fi interzis, cu începere imediată, orice fel de frunze uscate. Ca de fiecare dată când îi vedea pe Lienecke și pe oamenii lui la lucru – cum se scufundă, cum se cațără, cum sapă, lipesc, scobesc, clasifică, sortează, mătură și adună –, Wegener se bucură că el unul nu avea de-a face cu jocul ăsta de puzzle și că se putea baza pe acești indivizi care pricepuseră destul de devreme că norocul sau nenorocul depindeau de o picătură de transpirație, de spermă sau de urină de pe pantof și că răbdarea neostoită era o virtute rară cu care ajungeai departe, mai ales în Republica Democrată Germană.

Niciunul dintre asistenți nu vorbea în timpul lucrului. Nici Lienecke nu zicea nimic. Nu se auzeau decât bâzâitul generatorului

și foșnetul frunzelor. Din când în când trosnea câte o creangă. Cei șase bărbați, îmbrăcați din cap până în picioare în costume albe de protecție, scormoneau frunzele în același ritm, iar lui Wegener i se păru că are înaintea lui niște animale ciudat de astâmpărate, pornite într-o anevoioasă și inutilă căutare de hrană. Specia asta de căutători de urme comunica prin semne imperceptibile, își marca teritoriul în mod telepatic, dispunea de o coregrafie secretă, pășea pe solul pădurii ca o populație letargică de berze albinoase, cu o încetineală sincronă, toți în rând, făcând câte un pas pe minut. Wegener se întoarse spre cei doi oameni în uniformă, care stăteau sprijiniți de mașinile lor Phobos și fumau, fără să arate vreo înțelegere pentru baletul stângaci al lui Lienecke. Priveau amândoi țință în întuneric, invidiindu-i probabil pe ceilalți polițiști ai poporului, colegii lor, care plecaseră spre sediu cu mai mult de o oră în urmă, alături de vânător și de cele două potăi pline de bale. Trăgeau din țigări strâmbe, nasurile ca două coșuri răsturnate suflau fumul în jos, care însă nu se lăsa înșelat și o pornea impasibil în sus.

Wegener se lăsă pe vine și băgă mâna printre frunzele uscate. Pe aici nu plouase de zile întregi. Poate de săptămâni. Adunătorii de frunze nu prea puteau spera să găsească vreo urmă de roți. Și mai puțin probabil era să găsească urme de pași. Rămânea eterna speranță să dea peste vreo gumă de mestecat scuipată din neatenție, peste urme de vopsea pe coaja stejarilor sau peste vreun bilețel căzut dintr-un buzunar rupt. Wegener se ridică în picioare și se sprijini de un trunchi. Ceasul de la mână arăta ora nouă și un sfert. Dacă aveau noroc, terminau aici pe la unșpe. Dacă aveau ghinion, cândva între unu și două.

Un comisar trebuie să fie suspicios timp de douăzeci și patru de ore pe zi, spusese Früchtel, iar un comisar suspicios rămâne la locul faptei până se termină treaba. Un comisar suspicios își suspectează colegii, suspectează departamentul de criminalistică și o suspectează pe victima omuciderii, pentru că el este suspiciosul numărul unu. Un comisar suspicios se suspectează în primul rând pe sine însuși. Încredere poți avea numai în Dumnezeu, spusese Früchtel odată, iar aici la noi nici măcar în El.

Între timp, trupa lui Lienecke începuse să se apropie de conductă. Lângă generator se adunau unii peste alții saci umpluți până la gură. Solul despuiat al pădurii era o piele cafenie, zbârcită, plină de rădăcini complicate și de gropi, dar lipsită de gumă de mestecat sau de bilețele pierdute. Lienecke își ridică mâna dreaptă. Oamenii încuviințară din cap. Astea sunt imaginile care la nouăzeci de ani îmi vor umbla prin minte ca într-o roată de hamsteri, își spuse Wegener, un film fără sfârșit pe patul azilului de bătrâni, când s-au blocat și ultimele sinapse, iar saliva picură nestingherită pe cearșaf. Când ceilalți vor fi chinuiți, în delirul lor, de tufele de grozamă, de friptura de porc și de tovarășii de la Tineretul German Liber, eu voi vedea doi indivizi de la Poliția Populară fumând țigară de la țigară în fața unei insule de frunze scaldate în lumină, pe care dansează, umblă țeapăn și foșnește Ku-Klux-Klan-ul local Köpenick, în timp ce în fundal atârnă un mort. Atunci sora medicală va spune: Domnule Wegener! și în timp ce vorbește își va trece mâna înmănușată peste ultimele mele fire cărunte de păr, aproape cu duioșie, de parcă nici n-ar avea mânășă pe mână, toate astea s-au terminat de mult, domnule Wegener, astea au fost odată, pădurea, insula de frunze uscate, baletul, mortul atârnat, polițiștii cei grași, reprezentantul Ministerului Energiei. Ați lăsat în urmă toate lucrurile astea, care au jucat un rol în viața dumneavoastră timp de șapte sau poate zece zile, poate chiar un rol principal, dar după aceea n-au mai fost importante, deloc, niciodată. Wegener simți cum îl apucă brusc oboseala. Cum i se înfășoară în jurul capului, apăsătoare, o pătură de burete groasă cât o bordură, estompând și înghițind totul. S-ar fi lăsat să alunece de-a lungul trunchiului aspru până în iarba uscată și foșnitoare, să se adune covrig și să îl roage pe Lienecke să stingă repede toate luminile, pe toate opt.

Unul din polițai mârâi.

Wegener se întoarse.

Două puncte luminoase se aprinseră undeva departe, dincolo de drumul forestier, și începură să se apropie fără grabă.

Lienecke își ridică privirea, încuviință scurt din cap și privi din nou în jos.

Asistenții se opriră din scormonit și modificară unghiul reflectoarelor din față. Conurile de lumină se mutară pe rând spre conducta de gaz, iluminară scena unei naturi triste, spectacolul putea să înceapă. Se vedea acum Phobos Prius-ul alungit și strălucitor. Grilajul oval al radiatorului scânteia. Deasupra mașinii se văzu odată limpede și cadavrul. Decupat din umbra conductei de gaz, contrasta acum puternic cu negrul pădurii, o marionetă flască și plutitoare, atârnată de o singură ață. Mortul ăsta ne întoarce spațele, își spuse Wegener, e drept că stă atârnat de frânghie, dar cu toate astea nu vrea să aibă de-a face cu poliția. Secretul lui e numai al lui. N-are niciun chef de polițai dependenți de nicotină, de roboții adunători de frunze ai lui Lienecke sau de un investigator rupt de oboseală. Aici nimeni nu se interesează de celălalt. Aici fiecare își are treaba lui precisă: să atârne, să fumeze, să se uite în gol, să caute indicii. Preț de o clipă, Wegener deveni conștient de latura bizară pe care o avea fiecare loc al faptei, combinația ireală de timp oprit în loc și activitate automată, transformarea unui om în obiect, comunitatea forțată, aleatorie, pe care niciunul din cei prezenți nu și-o dorise vreodată. Întâmplarea care îl făcea pe unul să atârne și pe ceilalți să scormonească după indicii, și care ar fi putut face ca lucrurile să stea exact invers. În constelația actuală eu sunt căpitan la Poliția Populară, iar bătrânul uscățiv în palton scump, cu cravată de mătase, ceas de aur și șireturile înnodate, care atârnă de țeavă, este victima. Șaptezeci și cinci, optzeci de ani sfârșesc dintr-un motiv oarecare sub magistrala de nord de la Müggelsee, și deja începe cercul obișnuit, fabrica de adunat indicii, întrebările, minciunile, presupunerile, există mereu doar cinci răspunsuri posibile, moarte naturală, accident, suicid, omor, crimă, fiecare răspuns e la fel de inutil ca oricare altul, rezultatul vine mereu prea târziu, satisface cel mult ambiguitatea funcționarului și durerea familiei, e lipsit de însemnătate.

Conurile sprințare de lumină care se apropiaseră pe drumul forestier deveniseră între timp două faruri și coborau acum panta ușoară, rulară pe povârniș, luară un viraj, orbită totul în jur. Țeava de eșapament horcăi, Wartburg Aktivist, își spuse Wegener, vechi, dar bine întreținut. Mașina se opri lângă generator. Horcăitul

încetă. Delegația de la minister se holbă. Două stabilizatoare de aluminu luciră, în aer se ridică un nor de ulei de rapiță, eterna duhoare de grăsime încinsă, folosită pentru prăjit, apoi ochii farurilor se închiseră, lumina de interior se aprinse, un bărbat blond căută ceva într-o geantă, vârî ceva în ea, deschise portiera mașinii, coborî, îi salută pe cei doi băgători de seamă, trânti portiera, se îndreptă spre Wegener.

– Doctorul Sascha Jocicz, spuse blondul cu voce întretăiată, Institutul de medicină legală, intervenții.

– Martin Wegener, Poliția Judiciară Köpenick, spuse Wegener și se supuse unei strângeri de mână dureroase.

– Locotenent-colonel Wegener?

– Căpitan, domnule doctor.

Doctorul nu zâmbea când strivea mâini în timpul serviciului, așa că nici Wegener nu zâmbi. Jocicz îl eliberă din strânsoare și privi conducta de gaz, privi mortul, Prius-ul strălucitor, sacii plini de frunze. Mătură scena cu privirea, de la dreapta la stânga și apoi înapoi, de la stânga la dreapta. „A scanat tot“, își spuse Wegener. Jocicz se întoarse, tropăi până la Wartburg, deschise plin de vigoare portbagajul, scoase plin de vigoare o valiză mare de metal, închise plin de vigoare portbagajul, își verifică freza în parbrizul reflectorizant din spate, își trecu delicat degetele prin păr. Parcă e făcut doar din colțuri, se gândi Wegener, cap colțuros și bărbie colțuroasă. Umeri colțuroși dedesubt. Probabil că în pantaloni are niște picioare gen stâlpi de oțel. Grinzi colțuroase pentru un mers plin de vigoare.

– Dar cine huruie prin noapte și vânt, făcu Lienecke și se scurură pe sub panglica izolatoare.

– A citit colegul ceva la viața lui, spuse Jocicz și îi întinse mâna lui Lienecke.

Își strânsură mâinile fără vreo strâmbătură.

– Ei bine, Ulf.

– Ei bine, Sascha.

Wegener își puse întrebarea cine strângea oare mai tare, Ulf sau Sascha.

– Demarorul? întrebă Lienecke și își retrase mâna să se scarpine în cap.

Medicul legist câștigase.

– Nu pot să-l repare. Cel puțin nu seria de fabricație din iarnă. Și deja al doilea pe anul ăsta. Poți să fii sigur că se rupe roata dințată.

– Cât costă un demaror pentru Wartburg?

– Prea mult. Dar se spune că la noul Agitator lucrurile stau altfel.

Jocicz își deschise valiza de metal și scoase din ea un costum alb de protecție.

– Știți pe cineva care conduce un Agitator? întrebă Wegener și privi spre cer.

Un vânt puternic se pornise prin coroanele copacilor. Pădurea începu să vuiască.

– Știi și pe cineva care conduce un Phobos Datscha.

– Și eu, spuse Lienecke. Atenție Krenz.

Jocicz râse un râs colțuros și se vârî în costum.

– Ce așteptări aveți de la tratativele cu Germania de Vest în problema gazului, domnule căpitan? Mama mea obișnuiește să spună că toți politicienii sunt niște borfași. În cazul acesta, un căpitan de poliție ar trebui să aibă de mult ceva în urină.

– Probabil că mama dumneavoastră are dreptate, spuse Wegener. Un lucru e sigur, la final nimeni nu e arestat.

– Aici aveți dreptate. Niciunul dintre ăia nu e arestat vreodată.

– Lafontaine stă la Weimar și își umple burta cu cârnați specialitatea locului, spuse Lienecke. Se ceartă timp de 12 ore pe prețul gazului, după care își ia tâlpășița. Într-un Volkswagen Phaeton cu scaune încălzite și cu demarorul funcțional.

– Nu-ți ajung douășpe ore pentru asta. Wegener privi mortul care acum se mișca ușor în bătaia vântului. Văjâitul din coroanele copacilor se întetise. Un vuiet de ocean zburător. Prin lumina reflectoarelor zburau frunzele ca niște fulgi aurii de zăpadă. Cine dăgata mai mulți cârnați? Lafontaine sau Atenție Krenz?

– Uită-te la Atenție, e ca un marsupial. La halit cârnați nu-l bate nimeni.

– Pentru asta iei șase luni, Sascha.

– Am spus marsupial, nu sac de grăsime. Pentru asta iau nu-mai trei.

Wegener se întoarce și privi țintă în întuneric, simțise deodată că mai era cineva aici, cineva care îl pândea, care observa totul. Cineva care stătea rezemat de un trunchi de stejar, cu ochelari cu infraroșii și cu microfon direcțional. Care putea povesti multe despre puținul care se petrecuse aici în ultimele câteva ore și care nu își dorea decât ca echipa asta să termine odată căutarea inutilă după niște urme care nu existau, pentru simplul motiv că fuseseră îndepărtate de mult. Pentru ca și observatorul observatorilor să se poată întoarce în sfârșit acasă.

Eu vă miros, se gândi Wegener, vă miros, iscoadelor ascunse după tufișuri și ziduri, după mascaradele voastre, dacă mă pot încrede în ceva, ăsta e nasul meu, aflați că puțiți, fraților de prin poduri, din pivnițe, din spatele containerelor de gunoi, vă adulmec chiștoacele de țigară, microfoanele, teleobiectivele și mai ales siguranța voastră de sine.

Wegener continua să fixeze întunericul.

Lienecke și medicul legist se uită la el.

Nimeni nu spuse nimic.

Nu se auzea decât foșnetul frunzelor și bâzâitul generatorului. Oricine ar fi fost acolo, acum se retrăgea tiptil și nevăzut. ăsta ar fi momentul potrivit să le tragă un șut în cur polițailor, își spuse Wegener, să fugă prin pădurea statului urmând lumina lanternei, și poate că atunci s-ar fi desprins de lângă vreun trunchi de copac o umbră fugară, pe care oricum nu o prinzi niciodată, dar de care atunci ar fi măcar siguri că există cu adevărat. Unul din oamenii lui Lienecke strigă ceva, se aplecă, îngenunche între frunze. Lienecke își puse ochelarii și trecu peste panglica care fâlfâia în vânt.

– Codrul german, spuse Jocz, este izvor de bucurie, câtă vreme nu trebuie să cauți amprente în el.

Wegener se duse până la panglica de izolare.

– Aveți ceva împotriva dacă vă urmăresc îndeaproape?

– Elevul lui Josef Fruchtl?

– Din fericire.

– Prin urmare, nu pot spune nu.

– Nu, răspuse Wegener, nu puteți.

Jocz arată spre costumul alb de pe el.

– Mai este unul la fel în valiză.

În acel moment își schimbă poziția și cele patru reflectoare de pe partea cealaltă a conductei. Mortul atârna deodată împotriva luminii, țeava era o umflătură murdară de tablă îndoită, cusături de sudură și șuruburi groase. Fluturi speriați descriau cercuri în lumina aproape diurnă, treziți încă o dată la viață, mâine o să vă înhațe toamna în plin somn de pe crengile voastre, își spuse Wegener și se vârî în costumul alb mult prea mare. Polițistii se întoarseră cu spatele, continuând să fumeze în întuneric.

Jocz îl aștepta lângă panglică. La vederea unui căpitan de poliție învelit în folie, fața plină de colțuri se rotunji un pic. Jocz o porni la drum, Wegener îl urmă pășind pe pământul curățat, făcând un semicerc în jurul pilonului drept al conductei de gaz. Cu fiecare pas se vedea ceva mai mult din mortul care se întorcea ezitând spre vizitatori, arătându-le în cele din urmă un chip de ceară străbătut de riduri, un nas încovoiat ca un cioc, sprâncene stufoase, barbișon alb. Jocz se opri în fața mortului și îl lumină centimetru cu centimetru cu lanterna. Îi ridică cracii pantalonilor și cercetă pulpele palide, acoperite de păr. Își apăsă degetul înmănușat în carnea gălbuie. Fotografie mâinile încovoiate ușor, unghiile decolorate, încheieturile. Cercetă pantofii uzați cu șireturile înnodate între ele și îi fotografie fără să spună nimic. Mișcările își pierduseră vigoarea de mai înainte. Se furișă pisicește în jurul trupului fără vlagă, își făcea notițe, apoi urcă pe o scară, pipăi cu degetele partea din spate a capului, deasupra cefei, părul cărunt, fața mirată, băgă lumina lanternei în ochii morți, coborî de pe scară.

Wegener îl privi. Când Jocz își termină treaba, siluetele polițailor stăteau nemișcate în mașină, cu capetele în piept. Grupul de la minister discuta. Oamenii lui Lienecke curățaseră de frunze

tot cercul din interiorul panglicii care delimita locul faptei. Unul încărca sacii în două remorci acoperite, ceilalți trecuseră și ei dincolo de panglică și străbăteau pădurea cu reflectoare mobile în mână. Licurici uriași turmentați, care nu vor găsi nimic, de vreme ce nu trebuiau să găsească nimic.

– Dacă îmi permiteți, spuse Joczic cu vocea lui cea mai dulce.

Wegener încercă să pară interesat, în ciuda oboselii năucitoare.

– Doar ați vrut să fiți de față. Joczic împinse scara pliantă mai aproape de conducta de gaz, urcă pe partea dreaptă și îl invită pe Wegener printr-un semn din mână să îl urmeze pe partea stângă. Wegener scoase o pereche de mănuși de protecție din buzunarul costumului alb, și le puse și verifică stabilitatea scării.

– E bine proptită, spuse Joczic de sus.

– Un comisar suspicios verifică scara, spuse Wegener mai mult pentru sine și urcă până când spatele și ceafa mortului ajunseră la patruzeci de centimetri de fața lui. Putea vedea acum inelul închis la culoare pe care funia îl rodea în gâtul lung. Dedesubt aștepta Phobos Prius-ul, ca un dric chemat prea devreme. Pe capota neagră, două adâncituri.

Joczic privi peste umărul atârnatului, mâinile lui pipăiau, degetele de cauciuc se cățără pe funia întinsă, se strânseseră într-un pumn, traseră scurt și cu putere de ea.

Wegener îl privi pe Joczic drept în ochi. Joczic îi susținu privirea.

– O execuție, spuse Wegener.

– Așa arată, spuse Joczic.

– Sau înscenarea unei execuții.

– E posibil și asta.

– Când?

– Cu aproximativ 48 de ore în urmă, spuse Joczic. Mai degrabă mai puțin. Cauza morții e fractura gâtului, nu strangularea. L-au pus pe capota mașinii și au demarat, cădere un metru și jumătate în gol, exitus.

– OK.

– Șireturile legate între ele și nodul călăului, înfășurat de opt ori. Avem toate șansele să ne băgăm mâinile în căcat până la cot.

– Nu mi-a scăpat aspectul ăsta.

– Iar după țoale pare să fi fost mare mahăr.

– Categorie.

Joczic își trecu mâna prin păr. O frunză mică și galbenă care i se prinsese în cărare pluti ușor spre pământ. Wegener băgă de seamă că mortul mirosea. A transpirație, a mucegai și a început de descompunere.

– Ce veți face?

Wegener strânse cu ambele mâini cadrul rece al scării.

– Am să investighez. Doar sunt investigator.

– Un investigator care nu poate aresta pe nimeni.

– N-are a face, oricum nimeni nu e arestat niciodată, spuse Wegener și coborî încet de pe scară.

1994

Wegener deschise ochii, îi închise iar, îi deschise. Ventilatorul de deasupra lui, lipit de tavan, semăna cu o insectă rotundă cu trei picioare plate și groase. Puturosul ăsta nu se clintea, nu se clintise niciodată și probabil că nici nu avea să se clintească vreodată. Poate că nici nu era legat la curent. Wegener încercă să își amintească dacă Karolina îl făcuse vreodată să zbârâie, în vreo vară fierbinte, pentru un pic de atmosferă de cinema. Nu reuși să-și amintească nimic. Chestia asta nu făcuse niciodată nimic altceva decât să atârne ca o mortăciune și să arunce pe tavan o umbră care se mișca agale. O umbră distorsionată de păianjen cu trei picioare plate și groase.

Întinse mâna spre noptieră și pipăi după minsk, apăasă pe meniu, își ținu ecranul luminos înaintea nasului: 10.49. Un apel pierdut, 9.53, *W.B. birou*. Însemna că Borgs aștepta deja de o oră să îl sune înapoi, cu două sute de poze de la locul faptei răsfirate în fața lui, în cap cu declarația martorului, vânătorul cutare, cu pipota doldora de aceeași hotărâre încăpățanată care de optsprezece ani îl făcea să paseze incidentele de pe birourile departamentului lui, când se vesteau tulburări politice la orizont. Wegener realizează că în acest caz îi convenea de minune felul borgsian de pasare a problemei. Se întoarse pe burtă, își afundă fața în pernă, își trase pătura peste cap și socoti cât se va mai ocupa el de problema asta cu conducta de gaz: realist vorbind, vreo opt ore. După care C5 va prelua problema, va trânti pe ea un înalt nivel de secretizare, strict secret, caz închis. Sau o trimiteau direct pe Normannenstraße, la Securitatea Statului, secțiunea internă. Jocicz va fi scutit de autopsie, Lienecke de evaluarea probelor adunate, el însuși de săptămâni întregi de jocul de-a v-ați ascunselea, interogarea drumeților, a călăreților, a culegătorilor